

KIS HIRLAP

— NÉZD OTT . . . A BOSZORKÁNY! (Lásd az 51. lapon.)

XLVIII. köt. 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. január 27-én.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

ILMA roppant komoly képpel, fontoskodó hangon mondta azokat a sajátságos szavakat. Nagyon tetszett neki, hogy hozzá szólhat olyan dologhoz, amely hasonlít egy kicsit holmi regényes históriához; de arra alig ha gondolt, hogy szavainak milyen lehet a hatásuk.

Meghökkenet persze, mikor látta, hogy Fruzsinka halálosan elhalványodik és majd hanyatt esik ijedtében.

— Vilma! szólt aztán reszkető hangon; te bizonyosan hallottál valamit . . . Ó, ha ez igaz! . . . Szólj, mit tudsz?

— No, ne ijedezz hát! felelt Vilma megszeppenve. Mondom, hogy csak úgy gondoltam . . . nem tudok semmit . . . és ha annyira megrettensz, inkább nem is szólok semmit.

— De igen, beszélj! Jobb, ha én is tudom az igazat.

— Én nem mondtam, hogy igaz, szabódott Vilma. Csak úgy elgondoltam, hogy ha szüleid és testvéred csakugyan nem szeretnek, ha valóban olyan hamu-pipőke vagy a háznál, sőt még üldöznek is, hát okvetlenül van valami oka. És ezért gondoltam, hogy talán ilyen forma oka van.

Fruzsinka össze ránczolt homlokkal, komoran rázta a fejét.

— Nem, az nem juthatott csak úgy véletlenül eszedbe. Mindig azt mondtad, hogy igaz barátom vagy, hát most bizonyítsd be: mondd meg igazán, nem hallottál-e valamit, ami arra vezetett, hogy ezt gondold?

— Ó dehogy! Amit hallottam is, az csak olyan üres beszéd . . . azt úgy is mindenki

látja, hogy te meg Évike annyira különbözök egymástól, mint ha nem is volnátok testvérek. Minap Doroghy bácsiéknál volt látogatóban egy ismerősük, akkor beszéltek . . .

Itt megakadt Vilma s mint ha megbánta volna, hogy bele fogott.

— Mit beszéltek? sürgette Fruzsinka izgatottan.

— Semmi különöset. A vendég azt kérdezte, hogy te meg Évike édes testvérek vagytok-e? Mert . . . mert ő hallott valamit . . . no, de az sehogysem illik rátok.

— Csak mondd! Ne gyötörj! türelmetlenkedett Fruzsinka.

— Hát legyen, nem bánom, megmondom . . . de aztán ne lobbantsd a szememre . . . te ösztökélsz rá . . .

— Én, én! . . . csakmondd, mit hallottál?

— Azt mondta az a vendég, hogy volt egy öreg Bükfalvy birtokos, aki egy kicsi leánykát felfogadott; de az régen volt, vagy tíz esztendővel ezelőtt. No, hát ez nem illik rád és az atyádra, mert világosan emlékszem, hogy »öreg« Bükfalvyt említett. A te atyád pedig még most sem öreg, hát még tíz esztendővel ezelőtt! Azután meg ez nem is itt történt, hanem messze valahol. De mivel ezeket hallottam, mégis eszembe jutott, amit mondtam. Mert csakugyan nagyon sajátságos az, hogy semmi hasonlatosság sincs közted és Évike közt és hogy téged annyira nem szeretnek.

Fruzsinka nagy figyelemmel hallgatta és sokáig nem szólt semmit, csak mélyen elgondolkozott. Egyszerre aztán oda fordult Vilmához és megragadta a karját.

— Mondd igazán, de igazán őszinte barátom vagy?

— Még kérdezed?

— És mindig, mindenben számíthatok rád?

— Természetesen, kedvesem. Hű barátok közt nem is lehet máskép. Csak, tudod, nem szabad ám elárulnod, hogy tőlem hallottál valamit . . . nem a magam jószándóból mondtam, te unszoltál . . .

— Attól ne tarts! Tudom én, mivel tartozom barátságunknak. Kinek is mondanám el? Kivüled senki sincs, aki szeretettel hallgatna meg. És most . . . ó, volnék csak fiu! . . .

Nem mondhatta meg, mit csinálna, ha fiu volna: mert ebben a pillanatban Vilma ismét ijedezve szólt:

— Nézd . . . ott . . . a boszorkány . . . vagy a lelke . . . jaj Istenem . . . csakugyan kísért! (Lásd a képet a czimlapon).

Fruzsinka oda nézett és egy pillanatra maga is meghökkent. Mert csakugyan látni lehetett egy ijesztő alakot, amint feléjük közeledett. Össze töpörödött, botra támaszkodó öreg női alak volt az, ezer ránccsal a fakó ábrázatján és egészen úgy öltözve, amint mese-könyvekben a boszorkányokat szokták pingálni. De Fruzsinka az első pillantás után, ha máskülönbén nincs olyan elkeseredett hangulatban, alkalmasint nagyot nevetett volna Vilma ijedezésén; mert Fruzsinka bátor volt és most meg mindjárt tudta is, kicsoda az a rettenetes kísértet. Megfogta tehát a menekülni készülő Vilma kezét.

— Ne légy olyan félénk, Vilmácskám! Hiszen ez nem kísértet, sem boszorkány, hanem mind össze is egy vén cigány asszony. Bizonyosan azokból való, akik ott a faluvégen sátoroznak.

Vilma erre neki bátorodott annyira, hogy ismét oda mert nézni a veszedelmes alak

felé. Teljesen azonban még sem volt megnyugodva.

— De azért talán mégis csak siessünk el innen, mondá. Nézd, egyenesen felénk tart . . . csak nem akarod megvárni?

— Miért ne? Az ilyen emberekkel szemben legjobb azt mutatni, hogy nem félünk. Alkalmasint nincsen semmi rossz szándéka; de ha látja, hogy eltávoznak előle, talán meg is haragszik és akkor . . .

— Jaj! Mit csinálhat akkor?

— No, akkor sem csinálhat nagy bajt, de kieszelhet valamit, amivel megboszszantson.

— Már én csak jobb szerettem volna, ha nem találkozunk vele, szepegett Vilma. Olvastam én sokat az ilyen cigányokról . . . mindenféle veszedelmes bűbajos mesterséget tudnak . . . de talán igazad van . . . ne haragitsuk meg.

Már hogy a cigány asszonyok csakugyan tudnak-é veszedelmes bűbajos mesterségeket, az nem egészen bizonyos; de az kétségtelen, hogy van sok olyan tulajdonságuk, melynek igen jó hasznát veszik a babonás és hiszékeny emberekkel szemben. Nagyon fufangosak, leleményesek, gyorsan kikémelelnek mindent, igen kitűnő az emlékező tehetségök s amit egyszer láttak, hallottak, igen ügyesen föl tudják használni, hogy elhíttessék, mint ha valami titkos módon tudták volna meg. Szerte barangolnak messze földön s jól ismerik a falukat, majorokat, embereket, ahol régesrégén jártak s ahol már senki sem emlékezik rájuk.

Az a cigány asszony, aki most a két leány felé közeledett, nagyon vén volt. Alkalmasint még vénebb, mint amilyennek látszott. De azért nyilván erősebb volt sok fiatalabb embernél, aki kényelmesen él rendes hajlékban.

Meggörnyedve járt ugyan, de forró napon és csikorgó hidegben elgyalogolt nap-hosszat, pihenőül pedig nem keresett puha ágyat, beírta a pusztá földdel is valamely fa tövében.

Nyilván való volt, hogy a két lányka felé igyekeznek. Ezek nem is vették észre, hogy már jó ideje szemmel tartja őket és messziről olvas a szemükből, arcukról és úgy látszott: többet tud róluk, mint ők hiszik.

— Csókulom ázsokat á pátyolát bársony kezsecskéjüket, drágá sép kisassonykák, mondá olyan mosolygással, mely vigyor-gásnak is beillett. Méssirül ázst hittem, hogy tündér-kisassonykák sétálnak itt ázs erdőben.

Vilma most már úgy félig-meddig megnyugodott, hogy ez csakugyan nem kísértet, nem is bűbajos boszorkány, hanem közönséges emberi teremtés. Nagyon bátornak azonban most sem érezte magát, mert ha mesékben, históriákban szeretett is az efféle különös kóbor népségről olvasgatni, de így szemtől szemben állani ilyen torz-alakkal sehogysem találta kellemesnek. Fruzsinkában ellenben föltámadt az ő büszke, daczos természete. Bátran szembe nézett a vén cigány asszonnyal s inkább leereszkedőleg szólt:

— Jó napot! Kiván valamit vagy keres itt valamit? Ez nem országut, ez itt a mi erdőcskénk, itt nem szabad mindenkinek járni.

Vilma meghuzta Fruzsinkának a kezét és oda sugott:

— Jaj, te! Meg ne haragítsd!

Halkan mondta, de a vén cigány asszony meghallotta és gúnyosan mosolygott. Aztán így szólt:

— Ázs ereg Sára ott jár, á hol neki tetsik. Most pedig itt van dolgom, mert a kisassonykák bizonyosan szeretnék, há jövendőt mondanék, ugy-e? His épp ázsért is gyüttem.

És amint ezt mondta, már meg is ragadta Vilmának a kezét. Vilma ijedten vissza akarta rántani.

— Nem, nem! mondá zavarodottan. Nincs szükségem a jövendölésére, de nincs is nálam pénz, hogy megfizessem.

— Nem tesem pénzsért. Ugy is tudom, hogy nincs a kisassonykának. Meg ázsután nem is látok sokat a tényérében.

Ez alatt már úgy tett, mint ha figyelmesen vizsgálgatná Vilma tenyerén a vonásokat.

— A kisassonyka utazsni fog . . . holnap indul . . .

— Holnap vagy holnapután, még nem bizonyos, szólt Vilma meglepetve.

— Holnáp, há mondom. Ézs ázs utja végén egy mágás fékété ember várja, pápasesem ember . . .

— Csakugyan, szólt Vilma ámulva. Apácskám ott lesz a vasutnál . . .

— Jó ember, nágyon jó ember, de gyéngé apá, nem tánítja meg á lányját, hogy ne ávátkozszék bélé ábbá, á mihezs nincs közse.

Ezzel szinte fenyegető pillantást vetett a megdöbbsent Vilmára és eleresztette a kezét. Fruzsina boszusan szólalt meg:

— Most már menjünk. Vilmácskám. Gondolom, te is megelégtel ezt a hiába-valóságot.

Karon fogta Vilmát és indulni akart. De a vén cigány asszony elejébe állt.

— Ne siessen sépséges kisassonykám! hisen mindjárt otthon les, vagy legalább áhol ázst hisi, hogy otthon ván.

Most lepetve, asszony nem e menyiny szavai.

— M dani? K

— Ne

jék, ár

kisasson

eleget s

gel óta

sem fog

kül. In

ázst a b

zsecské

olvasok

És

most m

lálta

ságnak

gány a

szédét.

amit ez

mind i

lami

módon

szik egy

amit Y

szélt. Y

készség

nem sz

kiváncs

A vén

gatta

csóválg

—

volná la

sony! M

Most már nem sietett Fruzsinka. Meglepetve, kérdőleg nézett a vén cigány asszonyra; büszke természete azonban nem engedte, hogy mindjárt elárulja, menynyire megdöbbsentették a vén asszony szavai.

— Mit fecseg? Mit akar azzal mondani? kérdé hevesen.

— Ne háragudjék, árányos sép kisassony, hisen eleget sírt má reggel óta, lefeküdni sem fog sírás nélkül. Inkább ádjá azst a bársony kezseckéjét, hádd olvasok beléle.

És Fruzsinka most már nem találta hiábavalóságnak a cigány asszony beszédét. Hiszen amit ez mond, az mind igaz és valami titokzatos módon össze látszik egyezni azzal, amit Vilma beszélt. Nem csak készségesen, hanem szinte lázas

kíváncsisággal nyujtotta tehát a kezét. A vén cigány asszony figyelmesen vizsgálta Fruzsinka tenyerét, aztán sokáig csóválgatta a fejét és végre megszólalt:

— Jáj, jáj! Bizs' inkább ne akártám volna látni! Jáj, jáj!... segény sépséges kisassony! Már sokat sírt és még többet fog

sírni és éppen azsok miatt, ákik legkezelebb vánnák hozzsá.

— Szüleim és testvérem miatt ugy-e, kérdé Fruzsinka mohó kíváncsisággal.

— Testvére? Hát azst hisi, hogy testvére? Hihih!

— Beszéljen világosan! Mondja el, mit tud? kiáltá Fruzsinka parancsoló hangon.

Tudni akarom!

— Csák csendesen, árányos sép kisassony! Nem mindén ugyan igazsán, ámint látsik. Dé csak bátorság! Á vége jó les, séréncés les, azs árányos kisassony meg fogja tálálni igazsi helyét és ákkor meg fog emlékezni azs ereg csigány Sáráról.

— Ebbőlsem értek semmit! szólt Fruzsinka türelmetlenül. Mondtam már, beszéljen világosan, mert különben azt fogom hinni, hogy csak vaktában bo-

londít s ha elmondom atyámnak, meggyül vele a baja!

A vén cigányasszony erre csak vállát vonogatta és nyugodtan felelé:

— Nem mondhatok tebbet... ne háragudjék, sépséges kisassonykám. Há pedig háragdik, hát jól van no... hisen már megyek.

JANIKA FÖLÉBREDT. (Lásd az 58. lapon.)

És hirtelen megfordulva, ott hagyta a két leányt a faképnél, oly gyorsan távozva, hogy pár pillanat múlva már látni sem lehetett a fák miatt.

(Folytatása következik.)

UJ CZIPŐ.

JUJ de cifra, ju ju ju!

*Uj a czipöm, uj uj uj!
Pipi-piros annak bőre,
S benne ha lépek előre:
Éppen úgy kopog a sarka,*

Mint mikor csörög a szarka.

Pompás czipő, kedves czipő,

Nagyon illik: se szűk, se bő.

Csak azt az egyet sajnálom:

*Majd ha kerülget az álom,
Nem engedi meg mamácska,
Hogy bevigye agyacskámba.*

KÉNYES FÁCZÁN, SZERÉNY NYUL.

— A »Kis Lap« 56-dik színes műmelléklete. —

TAPSIFÜLES meg a felesége nem a legjobb kedvvel jártak-keltek az erdőszélen. Nagy hó esett az éjjel, reggelre pedig kemény fagy következett. Tapsifülesék az ilyen időjárást csöppet sem szeretik.

— Pihenjünk meg egy kicsit, szolt Tapsifülesné asszonyság. Már egészen elfáradtam a sok barangolásban. És végre is: hiába bolyongunk, nem találunk jó harapni valót.

— Magam sem sokat bizom hozzá, sóhajtott Tapsifüles. A faluhoz közel, a kertekbe most nem mehetünk; meglátnának, s könnyen bajba kerülnénk. Pedig magam is éhes vagyok.

— Nincs más hátra, mint újra fakérget rágesálni, fagyos kóróval jóllakni. Majd estére talán belopózhatunk a kertekbe, ott még akad káposzta-torzsa.

— Igen, de akad veszedelmes kutya is. Már én csak mondom, anyjuk, inkább rágódjunk száraz kórón, hogysem a bundánkkal fizessük meg a vacsorát.

— Persze, persze! De hajh, nehéz ezt a hosszú telet végig böjtölni!

— Magam is szeretném, ha már vége volna. Keserves időszak ez a tél!

Amint így busultak, pár lépésnyire tőlük kényesen, begyesen sétált el a büszke fácZán.

— Mit sóhajtoztok, mi a bajotok? kérdé kegyes leereszkedéssel.

— Hát bizony mint afféle inségesek, a kegyetlen téltre panaszkodunk, hogy milyen nehéz ilyenkor az élet.

— Nehéz? Én nem tapasztalom. Olyan pompás ez a friss levegő!

— Igen ám, ha meg lehetne élni belőle!

— Hja persze, rólátok nem gondoskodnak az emberek. Lám, mi fácZánok urasan élünk ott a fácZánosban. Minden nap szórnak számunkra bőségesen enni valót. Minket megbeesülnek, mert mi szép és előkelő madarak vagyunk.

— Jaj, de jó dolgokat is van! Mi persze csak szegény földönfutó csavargók vagyunk.

— Sajnálak, szegény Tapsifüles, de nem segíthetek rajtad. No, most már sietek reggelizni!

S a fácZán kényesen odább lépegetett, a jámbor Tapsifüles pedig félig busan, félig irigykedve nézett utána. De csak addig, míg egy öreg varju, aki közel szálldogált és mindent hallott, így nem szolt:

— Legyen eszed, Tapsifüles; ne irigyeld azt a fácZánt, aki, szegény, oly oktanul kevélykedik. Persze hogy jól tartják; de tudod-e miért? Hogy meghizzék és eszébe se jusson odább állani; így aztán a gazdája, mikor jó pecsenyére éhes, oda megy a fácZánosba és kényelmesen lelövi a jól tartott fácZánt.

— Jaj, szegény! Már akkor inkább böjtölök. Minket is lepuffantanak ugyan, ha elő kaphatnak; de ha óvatosak vagyunk, idején elillanunk!

A MAKRANCZOS KIRÁLY-KISASSZONY.

— Mese négy képpel. —

(Vége.)

KIRÁLY-KISASSZONY látta, hogy a királyfi megáll; látta ajkai mozgásáról azt is, hogy beszél; de nem hallotta. Ő már értette: mi ez; de azért zokogva kiáltá:

— Testvérem, drága jó testvérem, segíts rajtam!

De ezt meg a királyfi nem hallotta. Közeledni akartak egymáshoz, de semmikép sem tudták egymást elérni; csak ámulnak, ijedeztek s míg a király-kisasszony mindinkább elcsüggedt, a királyfi elgondolkozva bámult maga elé. Mi a baj, nem tudhatta, mert egy árva hang sem jutott el testvérétől hozzája; de hogy nagy a baj és valami gonosz varázslat okozza, azt hamar kitalálta. És amint ezt kitalálta, hirtelen megfordult és elszaladt.

Most csüggedt el igazán a szegény király-kisasszony. Ha az édes testvére is elhagyta, kibe vethetné még reménységét? Ki tudja, már a következő perczen nem toppan-e be a gonosz varázsló, akit a herceg-asszony küld ide a megrontására!

Dobogó szívvel, elfojtott lélegzettel várta, mi fog most már történni. Ugyancsak bánta, hogy makranczosságával magára bősztette a gonosz herceg-asszonyt; de már késő!

Egyszerre csak sajátságos dörömbölést-csörömpölést hallott s a rejtélyes zaj mindinkább közeledett.

— Jaj, jaj! Már jön! Jaj, végem van!

Remegve bujt a nagy karos-szék mögé s majd holtta vált ijedtében, mikor már a kopogás egészen közel, a szobában hallatszott. Ámde ekkor jól ismert, kedves hang szólalt meg:

— Hová bujtál? Ne félj semmitől, én vagyok. (Lásd képet az 56. lapon.)

Nagy örömmel ugrott elő a király-kisasszony. A kis királyfi jött ott, hatalmas kardot vonszolva maga után, és benn is volt már a szobában, keresztül is tudott lépni a bűvös körön. S így szólt:

— Nem tudom, mi történt itt; de látom, hogy valami ígézet alá vetettek téged, kedves nénikém. Ám ne félj semmit, kezemben van ős-apánk szent kardja.

— Jaj, drága jó kis testvérem, kard itt nem igen segít és te nem is igen bírod még!

— Nehezen, de bírom. Te persze nem ismered ezt a drága ereklyét, mert soha sem figyeltél, mikor valamit magyaráztak. De én jól emlékszem, mikor felséges apánk mutatta és így szólt: »Nézd, fiam, ez itt legdrágább kincsünk, ősapánk szent kardja, melyben titkos bűverő vagyon. Nem bírja senki fölemelni, csak akiben a mi vérünk foly, az is csak ha tiszta szándékkal, nemes célra nyul hozzá. De akkor azután nincs erőhatalom, sem ármányos bűbájosság, mely győzhetne rajta.

— Ó, így talán még remélhetek! Mert ime, csakugyan be tudtál jönni. Legelőször is fussunk innen!

De már ez nem sikerült. A királyfi szabadon tudott járni, de a király-kisasszony megint csak megakadt a bűvös körnél. A királyfi tehát így szólt:

— No, még nincs legyőzve a baj. Mondd hát el, mi történt.

Elmondta a király-kisasszony apróra s mikor elvégezte, a királyfi így szólt:

— Kettőn áll a vásár. Egyelőre maradj itt nyugodtan, én pedig kimegyek a kapu elé az utra. Nem tudom, milyen szerzet az a gonosz bűvész, de azt tudom, hogy teremtett lélek ide a kastélyba be nem jön!

Sietve távozott és kiállott a kapu elé a fásoros utra. Alkalmasint jókor érkezett, mert egy idegen gyors léptekkel közeledett. Ősz szakálla, fekete köntöse volt és nagyon barátságosan köszönt.

— Üdv neked, jeles királyfi! Fontos hírrel jövök felséges atyádtól, gyorsán be köll mennem a kastélyba.

— Oda be nem mégy se gyorsan, se lassan. Ha van híred elmondani való, itt is elmondhatod.

— Micsoda? Nem eresztenél be? szólt az idegen villogó szemmel. Vigyázz, mert...

De alig kezdett fenyegetőzni, a királyfi nagy erőlködéssel ugyan, de kivonta a tokjából a kardot és kemény hangon parancsolá:

— Akárki vagy, takarodjál, ha kedves az életed!

Az idegen erre úgy meglapult és összezsugorodott, mint ha minden csontja kiesett volna. Aztán reszketve fordult meg és mint az üldözött nyul, futva menekült.

— No ez alig ha jóban járt itt. Talán épp ez volt a gonosz varázsló. De azért csak vigyázzunk!

Nem is ártott, hogy résen állt. Mert kevés idő múltán ismét közeledett valaki, még pedig ezuttal egy hatalmas óriás, tetőtől talpig fölverte, oldalán roppant

— HOVÁ BUJTÁL? (Lásd az 55. lapon.)

karddal, kezében pedig akkora dárdával, mint egy árboczfá. Se szó, se beszéd: csak ment egyenesen neki a kapunak. A kis királyfi, mi tagadás benne, titokban megdöbbsent; de ha már bele fogott, nem akart tágitani. Elébe állt az óriásnak és határozottan mondá:

— Nem szabad bemenni!

— Micsoda? Utamba mersz állni, te csöppség? szólt az óriás megvető hangon. Féltre, mert fölspékellek mint a gombócgot.

— Ohó! Lássuk!

Ujra villant a bűvös kard s ime... a rettenetes óriás kiejtette kezéből a kardot, valóságos törpévé zsugorodott s hanyatt-homlok futásnak eredt, csakhamar el is tűnt. A kis királyfi azonban ott maradt tovább.

— Ez is rosszban törhette a fejét. Tán épp ez volt a gonosz. Jó lesz tovább is vigyázni.

De amit kevéssel ezután látott, mégis majdnem megzavarta. Diszes csapat közeledett. Legelől lóháton tisztos külsejű férfiú,

fején
rály, a

Na
csak m
kodva.

—
még j
és jel
illő fo

tok m
mialat

De
ujra f

—
király

Ne
az eg
és m
eltünt
rály-k

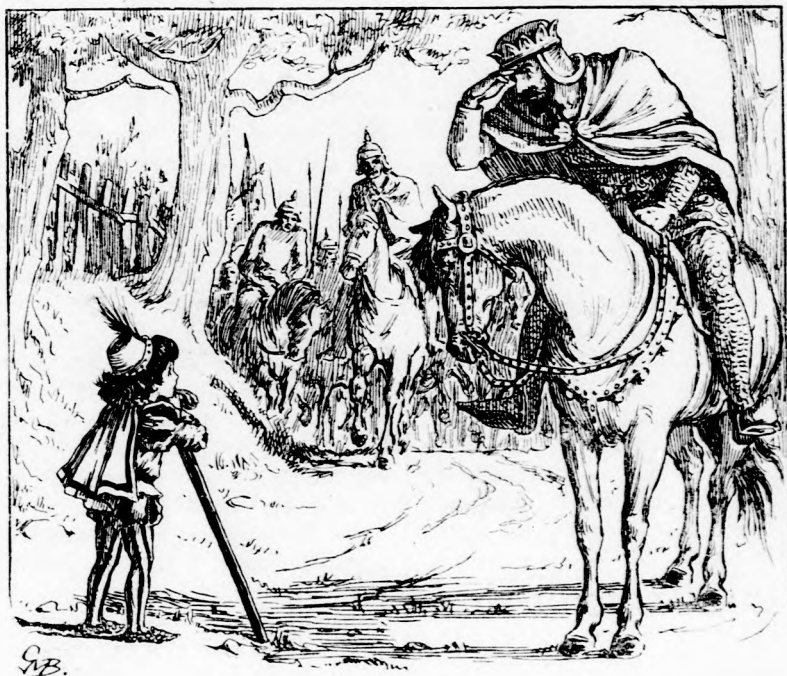
fején koronával. Ez talán a szomszéd király, aki vendégül jön.

Nagy töprengésben volt a kis királyfi, de csak megállt az út közepén, kardjára támaszkodva. A koronás lovas pedig így szólt:

— Fiaeskám, állj félre az utból, vagy még jobb lesz, ha előre sietsz a palotába és jelented, hogy királyi vendég érkezett, illő fogadást vár.

— Sajnálom, de vendéget most nem fogadhatunk, felelt a kis királyfi. Felséges atyám nincs itthon, nekem pedig nagy okom van rá, hogy senkit ide be ne bocsás-sak. Hát már csak tessék néhány napmulva erre kerülni. Holnap haza tér atyám, a király.

— Ejnye, milyen vakmerőség! Elutasítani koronás vendéget! Vitézek, ragadjá-

... AZ UT KÖZEPÉN, KARDJÁRA TÁMASZKODVA.

tok meg ezt a kis ficzkót és kötözzétek meg, mialatt én bemegyek.

De biz' erre nem került rá a sor. Mert újra fölillant a bűvös kard.

— Nyuljon hozzám, aki meri! kiáltá a királyfi.

Nem hogy hozzá nyultak volna, hanem az egész csapat esze-veszett futásnak eredt és mihamar eltűnt. És alig hogy ezek eltűntek, ujongva szaladt ki a kapun a király-kisasszony s messziről kiáltá:

— Drága, vitéz kis testvérem, mi történt itt? Oda benn az imént nagyot reccsent, a kis asztal a boszorkányos könyvvel össze omlott, a könyv hamuvá lett, én pedig akaratlanul is az ajtó felé menekültem és ime, ki is tudtam jönni.

— Ugy látszik, meg van törve a varázslat. Három idegent üztem vissza, nyilván mindig ugyan-azt a gonosz varázslót, csak más-más alakban.

Épp amint ezt mondta, hangos sikol-

tozás hallatszott nem messziről a fák közül. Oda siettek s mit láttak! Egy hosszú ősz szakálu, fekete köntösű ember ellenállhatatlanul vonszolta maga után az ármányos herczeg-asszonyt, miközben így szólt:

— Mind hiába, velem jösz. Kicsaltál barlangomból, azt ígérve, hogy kezemhez juttatsz valakit, aki szolgálóm lesz örökre. De volt, aki megvédjé. Most hát téged viszlek, rabszolgálóm leszel örökre, mert itt csufot vallottam miattad.

S egy-két pillanat alatt eltűntek mind a ketten.

A király-kisasszony és a királyfi ujjongva tértek haza. Nem félhettek többé, de a kaput mégis becsukatták és csak másnap nyitatták ki, mikor az öreg király haza érkezett.

Elmondtak persze mindent a királynak, aki büszkén ölelte meg okos és bátor fiát, a leányhoz pedig így szólt:

— Őséd elhárította a veszedelmet; ámde édes lányom, tudatlanság és makranczoság újra bajt hozhat reád.

— Nem, édes jó atyám, soha többé!

S a makranczos, elbizakodott király-kisasszonyból szelíd, illedelmes, szorgalmasan tanuló lányka lett és ezentul boldogan éltek és talán még most is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

JANIKA FÖLÉBREDT.

(Képpel az 53. lapon.)

MI dolog?

Ni, Janika

Mosolyog,

Nem alszik a!

Jól esett a tente,

Őrzött az Istenke,

Angyalok röpködtek

Folyton körülötted ;

Közepükbe vettek,

Hancuztak, nevettek,

Cziczáztak, kaczagtak,

Rózsapiros felhő-hintán

Meg is hintáztattak.

De bár fényes kék volt

Álombeli égbolt,

Csak megelégette.

Megint vágyva vágyott

Az anya-kebelre,

A szétnyílt karokba,

Miket élé tár ott

Édes mosolyogva

Az ő kis mamája,

Aki boldog ujjongással

Karjaiba zárja.

A LÁZADÓ SZILFA.

— Példázat. —

ESÖNDES, sötét téli éjszaka volt. Hirtelen nagy roppanás, fájdalmas sohaj-tás hangzott a kertben, úgy, hogy a kopasz ágakkal ott meredező fák egy-két pillanatra fölserkentek mély téli álmukból.

— Mi volt ez? Mi történt?

Nem felelt senki, a sötétben nem láttak semmit. Csak-hamar vissza is merültek téli álmukba.

Mi történt? A vége annak, ami még az őszkor kezdődött.

Akkoriban, mikor már rövidültek a napok és mind hosszabbra nyultak az éjek, egy napon fürge friss szellő sietett végig a még lombos fák között.

— Izenetet hoztam számotokra a bölcs nagy Természettől. Azt parancsolja, hogy rakjátok le zöld lomb-ruhátokat, mert a tél közeledik.

A fák kissé elbusultan lógatták koronájukat, de hozzá készülődtek, hogy teljesítsék a parancsot. Csak egy szép, nagy szilfa rázta meg büszkén a lombját.

— Mit? Levessem gyönyörű zöld lomb-köntösömet? Azt ugyan nem teszem. Szeretném tudni, miért vessem le?

— Tudod, mindig ezt parancsolja őszkor bölcs urunk, a szent Természet, mondák a többi fák.

— Tudom: de mért parancsol ilyen kegyetlenséget? Hallottam a madaraktól, hogy vannak országok, ahol örökké zöldelnek a fák. Mért ne maradhatnánk meg mink is szép köntösünkben? Mért kényszerít olyan unalmas, hosszú alvásra?

— Már azt bizony egyikünk sem tudja.

— No lám! És engedelmeskedtek vak-tában. Én ugyan többé nem teszem. Nem vagyok álmos, nagyon erősnek érzem magamat és nem adom oda szép leveleimet. Szeretném tudni, miért ne élném át épp oly vigán a telet, mint a nyarat?

Több szomszédja majd hogy igazat nem adott neki.

Egy vén diófa azonban keményen oda szólt nekik:

— Eszeteken járjatok! Volt-é eddig valami bajotok amiatt, hogy a böles Természet parancsát követtétek? Ugy-é nem? És hiszitek-é magatokról, hogy okosabbak vagytok az alkotó nagy Természetnél?

Megszéppentek a fák és engedelmeskedtek. Lassan, kelleetlenül, de csak lerázták a leveleiket s végre kopasz ágakkal meredeztek ott és téli álomba merültek.

Csupán a lázadó szilfa nem engedelmeskedett. Egymaga pompázott gazdag zöld lombköntösében s nagyon büszke volt rá, mikor az emberek megálltak előtte és megbámulták, mint csodálatos ritkaságot.

— Lám, tudtam én! szólt a szilfa elégedetten. Megcsodálnak, megbámulnak! Ezek a szegény atyámfiai pedig milyen förtelmesek az ő kopasz ágaikkal.

Egy napon azonban ott termett Téli apó s ráivallt:

— Hát te, vakmerő! Hogy mersz ilyen czifra köntösben parádézni, mikor én azt nem tűröm?

A szilfa, mi tagadás benne, megijedt; de ha már bele fogott, nem akart csufosan meghátrálni.

— Nekem így tetszik, felelé. Nem kérdem, tűröd-e vagy sem.

— Nem? Majd meglátjuk!

Még az nap elborult az ég. Apró hópihék kezdtek szállingózni s ráültek a szilfa leveleire.

— Milyen szép vagyok most ezzel a fehér ékességgel! gondolá a szilfa.

De nem sokára mást gondolt. A hó csak esett, esett folyvást s míg a többi kopasz fák ágairól lesiklott, a lombos szilfára nagy tömegben ülepedett le. Már alig bírta.

— Jaj de nehéz! Jaj, letörnek az ágaim. Ó, ó!

A hó pedig csak esett tovább. És végre nagy roppanás, fájdalmas sóhajtás hallatszott: a szilfa, a lombjára rakódott hó terhe alatt letört, derékban ketté hasadt s két darabban élettelenül terült el a földön.

Mikor a többi fák tavaszkor fölébredtek és új lomb-ruhába öltöztek, meglepetve és elszomorodva látták, hogy egy favágó éppen akkor apróra vagdal egy kidőlt fát. Ráismertek a lázadó szilfára.

Egy öreg varju elmondta nekik: mi történt azzal, aki föllázadt az örök, a szent Természet törvénye ellen.

SZÓRAKOZOTT NAGYPAPA.

MIT akartok, mit kerestek
Az én dolgozó szobámban?
Mit akartok kis gyerekek
Az ily szokatlan órában?

Azért jöttünk jó nagyapa,
Hogy jó éjt kívánjunk néked:
Ó, adjon az áldott Isten
Édes álmot, békességet!

Jól van, jól van, gyermekeim,
Elfogadnám köszönettel —
De jó éjt kívánni . . . inkább
Jöjjetek el holnap reggel!

BÜVÉSZET.

Golyó-táncz a tölcserben.

MÉGY egy széles száju, igen erős üveget és megfelelő vastag dugót, mely szorosán illik bele az üveg torkába. A dugó közepét vágd egészen keresztül, úgy, hogy tág nyílás legyen rajta; aztán filleszd a dugót a palaczkba, a dugó nyílásába pedig állíts tölcserért. Ha üvegből való tölcserre tehetsz szert, az legjobb, mert abban legszebben láthatni a produkciót. Ahol a dugó az üveggel, a tölcser pedig a dugóval érintkezik, ott viasszal jól tapaszt be a hézagokat, úgy, hogy a palaczk légmentesen legyen elzárva.

Ez meglévén, tiszta vízzel félig megtöltöd a palaczkot (a tölcseren át), a vízbe pedig bele szórod azt a két port (*soda bicarbona* és *acidum tartaricum*), melyet a szikviz (szifon) készítéséhez használnak. E porokat néhány krajezárért minden fűszeres boltban a kellő arányban esomagolva készen kaphatni.

Mihelyt a két port a vízbe eresztetted, a víz pezsegni kezd, buborékok szállnak föl belőle s a víz fölött a palaczkban a levegőnél sűrűbb, erősen feszülő légnem, úgynevezett szénsavas gáz fejlődik ki. E gáz

a tölcseren át elillanni törekszik és nagy erővel árad kifelé. Amde elzárod előtte az utat. Tudni illik: a tölcserbe három könnyű golyót teszel, melyeket száraz parafából pontosan gömbölyűre faragtál. A legelső golyó elzárja a tölcsernek az üvegbe lenyuló nyílását. Sokáig azonban a könnyűeske golyó nem bír ellenállni, a palaczkban meggyült gáz fölveti s ekkor egy kis gáz elillan:

csak hogy a második golyó, mely oldalt feködt, leesik az első helyére és újra elzárja a nyílást; a gáz sem érti a tréfát, földobja ezt is, de ekkor meg a harmadik golyó gurul le, hogy elzárja a nyílást. Mire a gáz ezt is fölvetette, már vissza tért az első golyó, hogy elfoglalja a harmadik helyét. Ilykép a három golyó folyvást szökdécesel mind addig, míg a vízben a gázfejlődés tart.

A golyókat, hogy szebb legyen a produkció, be is festheted és színes papirosból apró szárnyakat tűzhetsz rájuk, mint a rajzon az

oldalt látható ábrák mutatják. Ekkor a tölcserben pillangók fognak röpködni. S ha nem akarod a titkot elárulni, csak akkor hozod a palaczkot a nézők elé, mikor a golyók már megkezdték a táncukat.

BÜVÉSZET. Golyó-táncz a tölcserben.

*

A szeszélyes szappan-buborék.

Készíts szappan-oldatot, minőből buborékot szokás fújni; tartsd készen a fuvó szalma-szálat is, és keress elő két-három nagy mély poharat. Legjobb, ha sörös poharakat kaphatsz. Aztán végy egy üveg szikvizet (szifont) és ereszd a vizet lassan az egyik pohárba. Mikor a pohárban két centiméternyi magasan áll a víz, hagyd félbe a töltést s vékony csövön (ha egyéb nincs,

szalmaszálon) át szívd ki a pohárból a vizet. Persze nem szükséges, hogy meg is igyad, ha nem szeretted. Az első adagot kiszíván, megint eressz a pohárba két centiméternyire szikvizet és megint szívd ki. Ezt így folytasd mindaddig, míg a szikvizes üveg ki nem ürült. Legvégül azonban egy-két centiméternyi magasan vizet is hagyj a pohárban.

A poharat, mellyel így elbántál, ideiglenesen takard le egy darab papirossal vagy más fedővel, vedd elő a szappanoldatot és fújj buborékot. Az első buborékot eressz abba a pohárba, melyben nem volt víz. A nézők látni fogják, hogy a buborék leszáll a pohár fenekére s ott egy kis idő múlva szétpattan (A.) Most másik buborékot fújsz és ezt abba a pohárba ejted, melyben a szikvíz volt. (B.) S íme, a buborék nem száll le, hanem hirtelen vissza

pattan, mint ha valami veszedelmes ellenséggel találkozott volna. Kiröpül a pohárból.

Ha három poharad van s kettőt készítettél elő szik-vizzel, akkor a harmadik szappan-buborékkal megint más produkciót mutathatsz be. A buborékot lassan ereszted be a pohárba s egyszerre csak érzed, hogy megragadt a levegőben. És aztán nőni kezd, nagyra dagad (C.), lassanként lesüllyed és betölti a pohár egész alját, míg végre szétpattan.

BÜVÉSZET. A szeszélyes szappan-buborék.

A szappan-buborék szeszélyességének okozója a szén-savas gáz, mely a szik-víz kiszívása után a pohárban maradt. Ha a buborék hirtelen hozzá ér, vissza pattan. Ha lassacskán úgy szólván hozzá tapasztd a pohárban levő, de láthatatlan gáz-réteghez: akkor ez a szén-savas gáz behatol a buborékba, szétterjeszti és sulyát megnöveli.

Ha a poharakat úgy tudod elkészíteni, hogy a nézők ne lássák, ugyancsak esodálkozni fognak a sajátos tüneményen. S hogy a csalódás még nagyobb legyen, az első pohárba (A.) tölthetsz egy kevéske közönséges vizet. Senki sem fogja észre venni, hogy különbség van a poharak tartalma közt.

A MEGUNT AKOL.

— Állatmese. —

LYAN unalmas ez a sötét akol! szólt panaszosan egy hosszú bundás juh.

— De mennyire! bizonyítá a másik. Mennyivel jobb volt, mikor még kieresztettek a mezőre.

— Igazi kegyetlenség, hogy most itt fogva tartanak. Mért nem eresztene most ki?

— Mert lusták a juhászok. Persze, van kifogásuk, hogy nagy a hó, kemény a hideg. Mint ha nem volna jó bundánk. Majd megfulok itt a melegben.

— Magam is. Annak a kis hónak oda se néznénk, sőt még kellemes volna benne gázolni. És bizonyosan nincs itt mindenütt hó, találnánk jó friss füvet, aztán innánk abból a pompás patakból! E helyett itt köll szenvednünk ebben az unalmas akolban!

— Tudjátok mit? Holnap reggel, mikor kieresztenek a kuthoz itatóra, szökjünk meg. Ha négyen-ötven össze beszélünk, pompás kirándulást rendezünk.

— Nagyon jó lesz! Olyan sokan vannak még a többiek, hogy a juhász-gazda észre sem veszi, ha néhányan elosonunk.

Másnap reggel négyen-ötven, akik összesküdték, csakugyan el is illantak szerencsésen.

Eleinte nagyon kedvükre való volt a séta, de nem sokáig. Nagy hóba jutottak, a hó teteje meg volt fagyva, de a vékony kéreg beszakadt alattuk s meghorzsolta, meg is vérezte a lábukat. Titokban mindegyik azt gondolta, hogy legokosabb volna vissza térni; de mindegyik röstelte megvallani.

— Majd találunk olyan helyet is, ahol nincs hó. Ott majd kedvükre legelészünk.

De biz olyat nem találtak, hó mindeütt volt. Már messzire elkalandoztak, még meg is éheztek, meg is szomjaztak s legálább inni szerettek volna. Am a patak be volt fagyva. És amint ezen busulni kezdtek, nagy hóförgeteg tört ki.

— Jaj, siessünk haza!

Igen ám, ha látták volna, merre van hazafelé! Vaktában rohantak sokáig s végre nagy örömmel vették észre, hogy már nem éri őket annyira a szél és hó. De örömük csak néhány pillanatig tartott.

— A nagy erdőbe tévedtünk! Itt ránk találnak a farkasok! Ó, minék is mozdultunk ki abból a biztos, jó meleg akolból! Végünk van, széttépnek a farkasok!

Ez alkalmasint meg is történik, ha a juhász-gazda idején észre nem veszi a bajt. Kuttyájával elindult a kirándulók megkeresésére, rájuk is talált és haza terelte őket, örülve, hogy kár nem esett bennök.

De még jobban örültek a szerencsésen haza került kirándulók.

— Jaj de jó itthon! Milyen oktanul ócsároltuk! Pedig mindennél becsesebb a bár egyszerű, de biztos hajlék, mely megóv vesz s vihar ellen. Könnyelműen többé el nem hagyjuk soha sem!

AZ ÉN KIS GALAMBJAIM.

Kedves Forgó bácsi!

MOLT nekem négy kis galambom. Egyik szebb mint a másik. Egy egészen fehér: ez volt a *Hófehérke*; egy pöttyös: ez volt a *Pöttyeske*; egy bóbítás: ez volt a *Bóbika* és egy fehér-fekete farkú: ez volt a *Micziike*. A nevem napjára kaptam őket ajándékba a mult nyáron a kedves nagymamámtól. Nagy volt velök az örömöm, mert rég óhajtottam galambokat birni. Gondoztam őket és oltalmaztam macska és ragadozó madár elől. Pontosan ettettem őket s szépen fejlődtek, megnöttek és lassankint már a nevékről is értettek. Igazán nagy kedvem telt bennök, míg egyszer csak baj érte Pöttyeskét.

Köz
ezek e
kik eg
Oly ké
hogy
annyir
adtam
estére

De
Pöttye

Már
csak l
milyen
hogy j
hát ki
nat vo
boroga
jobban
én sze
gott k

Mi
galamb
ban ó
tyeske
mert
lásra,
nem tu
lünk j
hogy
tott. I
de esa
nem

Egész
rendbe
hírrel
a kán
szomor
Haner
tehát
szép
tért. É
veszte

Egy
majoro
után k
ten vo
két tu
mely a

Közelünkben két kis lányka lakott és ezek egyszer kértek engem, adnék oda nekik egyet a kis galambok közül játszani. Oly kedvesek voltak és oly szépen kértek, hogy kérelmüknek nem birtam ellenállni, annyira, hogy a legkedvesebbiket, Pöttyeskét adtam oda nekik azzal a föltétellel, hogy estére haza hozzák.

De hiába vártam egész estig. Az én Pöttyeském nem került haza.

Már-már kétségbe estem, midőn egyszerre csak hozzák a reszkető Pöttyeskét. De milyen állapotban volt a szegény! Letettem, hogy járjon, de nem birt. Megvizsgálom — hát kitűnt, hogy a lábán egy nagy daganat volt, mely nagyon fájhatott neki. Olajborogatást raktam rá s ettől nem sokára jobban lett. Később megtudtuk, hogy az én szerencsétlen galambom éles szögbe hágott bele.

Mi ősszel eljöttünk a fővárosba és a galambokat künn hagytam a nyaralókban és a majoros gondjaira bízam. Pöttyeskét azonban behoztam magammal, mert még nem tudott repülni, s a padlásra, hol a többieknek a dúcza volt, még nem tudott felszállani. Így történt, hogy velünk jött. Az egész úton le volt takarva úgy, hogy a szép vidékből semmit sem láthatott. Ide benn lassankint repülni is tanult, de csak a házunk tetejére szállt, messzebb nem birt és a környéket nem ismerte. Egyszer papa, mikor künn járt megnézni, rendben van-e minden: avval a szomorú hírrrel tért haza, hogy Hófehérekét elvitte a kánya. Elképzélheti, kedves Forgó bácsi, szomorúságomat, mikor ezt meghallottam. Hanem ezen már nem lehetett segíteni, tehát bele nyugodtam. Pöttyeske is egy szép reggel elszállt s többé vissza sem tért. Én igazán sírtam, mert ez fájdalmas veszteség volt rám nézve.

Egy pár nap mulva bejött hozzánk a majoros s én mindjárt a többi galambok után kérdezősködtem. Már most csak ketten voltak. Megtudtam, hogy a künn levő két tubiczához egy harmadik csatlakozott, mely a . . . Pöttyeske! Ó, milyen boldog

voltam! Lám, még sem lett házunkhoz hűtelen, csak a régi tanyáját kereste föl.

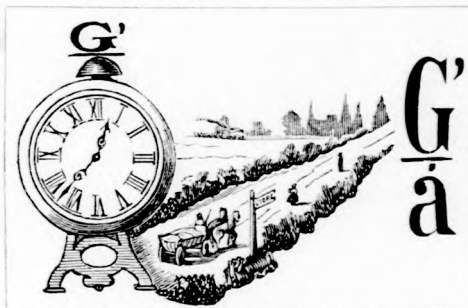
Ez a kis eset bizonyára szintén följegyzésre méltó példáját szolgáltatja az állati helyes ösztönnek. A hosszú útról, melyet nem is látott, vissza talált arra a helyre, ahol társai élnek. Ha ezt a kis megfigyelésemet Forgó bácsi közlésre méltónak találná, ennek nagyon megörülne

Budapest, jan. 10.

Forgó bácsinak hű kis hive

TICHTL LEONA.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza“.

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 2-dik számában közölt átváltoztatási feladvány megfejtése:

kéz, kép, kap, lap, láb, lát, hát, háj,
haj, faj, fej.

Helyesen fejtették meg: Gervay Mariska és Mike, Markó Árpád, Kerpely Erzsike, Szukováty Imre, Mérey Ágosta (részben), Taubner Margit (részben), Schwarz Magda és Béla, Tichtl Leona, Luzsa Annus és Béla (a szép piros szekfűt melyötök festette? F. b.), Kármán Miklós, Szelke Hajnalka és Józsi, Unger Béla és Ervin (azt a

levelet, melyet említtek, nem kaptam meg. *F. b.*) Kemény Béla (részben), Pietsch Lajos és Béluska, Szentpétery Gyula (részben), Kornstein Edith, Katrenyák Mariska, Rosenberg Antal, Schlesinger Malvina és Ella, Csizék Ilona (részben), Székely Jenő, ifj. Réthy Kálmán, Imrédy Kálmán és Károly, Kaczvinszky József, Angyal Irma (részben), Koritschöner Margit, Denk Gusztáv (részben), Robitsek Edith és Anna, Gonda Lajos, Bügler Paula, Gervay Mariska, Wagner Irénke és Évike, Kajetán Béla, Tirkó Sárka, Honum Eszti, Basa Dénes, Lechner Irma, Moravszky Borena, Holubek Imre, Soós Annuska, Perczel Adi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Székely Jenő*. *Egerben*, kinek a jutalom-könyvet (*»Az ifju Anakarhis utazása Görögországban.«* írta *Barthelémy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, díszes kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVII. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Mádi Lenke és István, Székely Jenő, Bölöni Margit, Rosenberg Antal, Zubor Imre, Kornstein Edith, Lányi Tódor, Kondrai Rozika és Papp Katinka, Bayer testv., Kajetán Béla, Janicsár Ali, Czinder Antalka, Vadovecz Klémike, Holubek Imre, Basa Dénes, Lechner Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Tichtl Leona. Érdekes kis történet s néhány csekély igazítással már a jelenvaló számban közlöm. Ami a rejtvényt illeti, ott nincsen sajtóhiba. Nézd meg csak jobban: épp annyí sor van, ahány a megfejtéshez szükséges, ahányban te is, helyesen, megfejtetted. Tehát nem csak úgy »kellene« felállítva lennie, hanem úgy van jó. — **Kaczvinszky József.** Volt bizony nagy hó Budapesten is; a Duna azonban itt nem fagyott be. — **Jálics Matild.** A koczka-rejtvényt egy kis simítással közölhető lesz, tehát besoroztam. — **Dalmady Irénke.** Kedves elégtételemre szolgált közlésed, hogy a *»Kis Lap«*, melyet megtakarított álléridein szereztél meg, minden más gyermek-lajnál jobban megnyerte tetszésedet. Remélem, hogy ez a véleményed ezentúl csak még inkább meg fog erősödni. Szívből köszöntelek! — **Hüvös Róbert és László.** Nem szükséges megjelenni, sőt bajos is, mert nem mindig ugyan-egy órában történik, hanem hol reggel, hol délben, délután, vagy este, amint a dolgaim engedik. Az idejét tehát nem tüzhetem ki előre. — **Katrenyák Mariska.** A jó kívánság, ha igaz szívből jön, nem jön későn, ha kissé megkésett is. Én is szívből viszonzom. A számrejtvény, melyet beküldtél, jó; de kis

olvasó társaid legnagyobb részének tulságosan vesződséges volna. — **Klimm Béla.** A körrejtvényt most már besoroztam. — **Somló Sári.** Rejtvénykéid nagyon is könnyűcsékék, semmi fej-törést sem okoznának kis pajtásaidnak. Tehát törd te is jobban a fejedet, talán kieszelsz fogasabbat. — **Hauer Huska.** Az előbbi izenet neked is szól. — **Scheffer Vilmos.** Az elmaradt számra vonatkozó sorokat átadtam a kiadó-hivatalnak, melyhez a lap szétküldése tartozik. A szerkesztőség, mint sokszor megjegyeztem, semmit sem tud a lap szétküldése dolgairól s ilyenekben közvetlenül a kiadó-hivatalhoz kell fordulni, mely azonnal intézkedik. Aki a szerkesztőséghez fordul, kerülő utat választ, mely csak késlelteti az elintézt. Hogy az a szám mért maradt el, nem tudhatom; de valószínű, hogy csak a kihordó tévedéséből. — **Koritschöner Margit.** Az eredmény mindent megmagyaráz majd. — **Nékám István.** Hol maradt a megfejtés? A rejtvényt magad szedted versekbe? Olyan ódonas izük van, mintha valami öreg ur róitva volna össze őket. — **Murva Pista.** Gyermekeknek való zongora-darabok közlésével nem foglalkozhatom. Kértekre minden zenemű-kereskedés küld 10—12 éves zongora-játszónak való darabot. — **M. S.** A betű-rejtvényt meg köll jól rostálni. Külön levelet nem küldhetek. A 3 kr. lev. bélyeg árát jótékony czélnak juttatom. — **T. D.** Nem felel meg. — **Unger testv.** Fölváltva hol fiu, hol lány az elbeszélés hőse. A következőben ismét fiúnak jut a főszerep. Így kívánja ezt a méltányosság. — **Czigler Margitka.** Kedvesen esett nekem a te levélkéd s a benne foglalt kérésedet legott közöltem a *kiadó-* hivatallal, mint amelyre tartozik. — **Katona Pali.** Hiszen te nagy vitéz lehetsz a jégen, ha öt óra hosszat egyvégben bírsz koresolyázni. Kanadában és Norvégiában a te korásu fiuk s lányok 10—15 mértföldre terjedő utat tesznek meg a jégen kedves rokonok s jó barátok látogatása végett. Ott lelnél csak igazán magadhoz való társaságot. — **Kovács Irénke.** Családi gyászodban részvevő szíved osztozom. De annak megörvendek, hogy úgy te, mint a kis Klotild, ismét friss egységben vagytok. — **Fejér Józsika.** Sokára találtad ki, akkor is csak félig. De azért se baj! Jövőre majd megfejtéd egészen. Hiszen még csak kezdő vagy ezen a téren. — **Krausz Juliska.** Igenis: nem csupán aki járhatja, de minden hive, olvasója a *»Kis Lap«*-nak küldhet be levelet, rejtvényt; hanem csak úgy, ha a rojtos papírost takarosán körül nyirja s tisztán és gondosan ír. — **Leszek Géza.** Bevált, meg is jelen.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*